

Ændringer behøve formentlig ingen nærmere Forklaring. Naar Mindretallet foreslaar at udvide Forskrifterne om Bogholdert ved Kunstsmørfabrikkerne til ogsaa at gjælde for Oleomargarinfabrikkerne, skulle vi dog bemærke, at dette Forslag sigter til at modvirke Faren for Forsælsning af Natursmørret paa smaa og store Meierier ved Tilslætning af Oleomargarin. Det vil formentlig i høi Grad lette Opdagelsen af saadant Misbrug, naar det af Bøgerne kan paavises, hvorhen Oleomargarinen er forsendt fra Fabrikkerne. Det vil ligeledes fremme Kontrollen med Meierierne, naar det gjøres til Pligt at fremsende Oleomargarinen i ovale Beholdere og at paabehde Mærkning af disse ved Paastriften „Oleomargarin“, da det herved vanskeliggjøres at indsmugle nævnte Vare paa Meierierne.

Mindretallet (Dalsgaard og Vestergaard) staar i det Væsentlige paa samme Standpunkt overfor Lovforslaget, som vi indtog i Fjor — Forkastelse af § 6, Vedtagelse af § 7 — og skulle til Begrundelse heraf foruden at henvise til vore Udtalelser i Betænkningen fra i Fjor, som findes aftrykt foran, yderligere anføre, at vi af Hensyn til det udenlandske Marked i Nar maa finde det saa meget tilraadeligere at vedtage det i Lovforslagets § 7 foreslaaede Stjelmærke mellem Kunst- og Meierismørret, som adskillige andre Lande, der konkurrere med os paa Verdensmarkedet, og for hvilke Smørudførselen dog langtfra har den Betydning som for os, som Tyskland, Canada og nogle af de nordameriske Fristater, siden i Fjor allerede have vedtaget endnu videre gaaende Bestemmelser mod Kunstsmørret, og der er Sandsynlighed for, at i hvert Fald endvidere Rusland snart vil følge efter. — Ogsaa skulle vi fremhæve, at, da vi betragte det som høist sandsynligt, at Kunstsmørfabrikationen, dersom vi ikke gaa til denne eller en lignende Foranstaltning mod den,

i en nær Fremtid vil udvikle sig meget stærkt her til Lands og ogsaa trænge ind paa vore Meierier, og skjøndt vi ikke tør benegte Muligheden af, at den Tid maasse nok kan komme, da vi kunne blive nødte ind paa denne Vej, saa kunne vi dog ikke se rettere, end at, saalænge der er en saa stor Forskjel i Prisen paa Meierismør og Kunstsmør, som der endnu er, og saalænge vort Meierismør har et saa godt Navn i Udlandet, som det endnu har, saalænge haster det ikke blot ikke efter en større Maalestof at slaa ind paa denne Bane, men saalænge vilde dette efter vor Formening endog være et meget farligt Experiment at foretage, der let kunde blive skjæbnesvangert for hele vort Landbrug. Thi selv om det kunde lykkes at forhindre endog Forsøg paa Bedragerier paa det Omraade overfor Udlandet, hvad vi dog, naar begge §§ 6 og 7 stryges, maa anse for meget usandsynligt, saa frygte vi dog for, at en stor Kunstsmørfabrikation her vilde kunne skade vort Meierismørs Pris i Udlandet. Og vi skulle til Begrundelse heraf fremhæve, at af samtlige europæiske Lande, som i 1886 udførte Meierismør til England, var Holland, som dog for saa Nar siden stod meget høit paa Meierivæsenets Omraade, det Land, som i Følge den officielle engelske Statistik over Mængden og Værdien af Indførsel af Meierismør dette Nar, maatte nøies med den laveste Gjennemsnitspris pr. Pd. Smør, nemlig kun 88,30 D., medens Tyskland fik 91,37, Norge 95,29, Sverig 96,05, Rusland 96,38, Danmark 98,15, Belgien 99,03 og Frankrig 100,02 D. pr. Pd. — Men Holland udførte ogsaa samme Nar til England omtrent 16 Gange saa meget Kunstsmør som samtlige øvrige Lande til sammen.

Af Hensyn til Landbrugets Interesse — man kunde gjerne sige Landets, da Landbruget jo utvilsomt er Hovedhjørnestenen for hele Landets økonomiske Liv — maa vi derfor meget stærkt tilraade Vedtagelsen af § 7, og vi kunne med saa meget mindre Betænelighed gjøre dette, som vi fremdeles ikke kunne indse, at der fra Forbrugernes Stand-